

KIMBERLEY FREEMAN

Η
ΜΥΣΤΙΚΗ
ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΖΑΡΑ
ΧΟΛΤ

Μια σχεδιάστρια μόδας.
Ένας κόσμος γεμάτος σκάνδαλα.
Και ένας έρωτας που δεν έπρεπε
να συμβεί.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΗ

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
THE SECRET YEAR OF ZARA HOLT
Kimberley Freeman

Copyright © Kimberley Freeman 2025
Published by arrangement with Hachette Australia PTY Ltd & Evangelia
Avloniti Ersilia Literary Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Hachette Australia PTY Ltd & Evangelia
Avloniti Ersilia Literary Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Μάιος 2026

Μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

Επιμέλεια κειμένου
Λένια Μαζαράκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου
Ελένη Κυριακίδου, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 453) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0325-2

Το βιβλίο *Η μυστική χρονιά της Ζάρα Χολτ* είναι προϊόν μυθοπλασίας. Πολλοί από τους χαρακτήρες είναι βασισμένοι σε πραγματικά πρόσωπα, όμως ο τρόπος με τον οποίο τους παρουσιάζω και τους κάνω να μιλούν, να σκέφτονται ή να αντιδρούν σε πραγματικά ή φανταστικά γεγονότα αποτελεί εξ ολοκλήρου προϊόν φαντασίας.

Στη Selwa

*Ο τάφος είναι βέβαια μια ωραία, ιδιωτική γωνιά
μα δεν νομίζω ότι προσφέρεται για ερωτική αγκαλιά.*

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΡΒΕΛ

«Στη σεμνότυφη αγαπημένη του»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΡΤΣΙ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1967

Ξυπνά (μα μήπως κοιμήθηκε και καθόλου;) με τον οικείο ήχο του νερού που τρέχει στο ντους. Ανακούφιση πλημμυρίζει το κορμί της, ζεστή και υγρή. Ανάβει τη λάμπα στο κομοδίνο και ρίχνει μια ματιά στο ρολόι. Είναι τρεις το πρωί.

«Το ήξερα ότι θα επέστρεφες», του λέει όταν εκείνος μπαίνει στο δωμάτιο με μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του και τις αργυρόλευκες τρίχες του στήθους του βρεγμένες ακόμη. «Το είπα στη Βιβ, νιώθω ότι λες πως από στιγμή σε στιγμή θα διαβεί το κατώφλι και θα γελάσει μαζί μας που θρηνούμε έτσι».

«Πάντα επιστρέφω σ' εσένα. Το ξέρεις αυτό». Κάθεται στο κρεβάτι και της πιάνει το χέρι.

«Γιατί όλη αυτή η φασαρία τότε; Κόντεψα να τρελαθώ. Πρέπει να ήταν πάνω από εκατό άτομα που σε έψαχναν».

«Κουράστηκα πια. Ο κόσμος δεν μας αφήνει στιγμή ήσυχους. Δεν αντέχω άλλο».

«Πρέπει να μ' αφήσεις να το πω στα παιδιά. Είναι συντετριμμένα».

Αλλά εκείνος νεύει αρνητικά, με αποφασιστικότητα. «Κανείς δεν πρέπει να ξέρει. Μόνο εσύ κι εγώ».

Εκείνη δεν τον πιέζει άλλο. Έχει δίκιο - αυτό δεν θα

λειτουργήσει αλλιώς. Άλλωστε τα αγόρια είναι ενήλικες πια, είχαν να ζήσουν τη δική τους ζωή.

«Έλα στο κρεβάτι», του λέει. «Είναι αργά».

«Είναι νωρίς», τη διορθώνει χαμογελώντας. Η πετσέτα είναι τώρα ριγμένη στο πάτωμα, η λάμπα σβηστή, και είναι μονάχα οι δυο τους στο σκοτάδι.

Κουλουριάζεται δίπλα στο ζεστό του κορμί, με το χέρι της στο μπράτσο του, προσπαθώντας να μην το κρατήσει πολύ σφιχτά. Αυτό είναι το κόλπο μαζί του, πάντα αυτό ήταν.

«Τι θα κάνουμε;» τον ρωτά.

«Θα το σκεφτούμε το πρωί. Εσύ είσαι έξυπνη. Θα βρεις μια λύση».

«Όλη η χώρα είναι σε αναβρασμό. Θα είναι τρομερά δύσκολο». Το βάρος του εγχειρήματος που έχει μπροστά της μοιάζει ξαφνικά υπερβολικά μεγάλο για τις δυνάμεις της. Της φαίνεται αδιανόητο, υπερβαίνει τα όρια της φαντασίας της.

Ακουμπά απαλά ένα του δάχτυλο στα χείλη της. «Το πρωί», επαναλαμβάνει. «Είμαι κουρασμένος».

Φιλάει το δάχτυλό του. «Λυπάμαι», λέει.

«Κι εγώ το ίδιο», της απαντά. «Ξέρεις πόσο λυπάμαι, έτσι δεν είναι;»

Ποτέ δεν είχε χρειαστεί να της ζητήσει συγγνώμη· εκείνη πάντα βρίσκει τρόπο να τον συγχωρεί. Πίσω από τις προδοσίες του βλέπει την ευγενική του ψυχή, τη λαμπρή του διάνοια, την καλή του καρδιά.

«Δεν θα ξαναγίνουν τα ίδια», της λέει, σαν να έχει διαβάσει τη σκέψη της. «Επέστρεψα, και κανείς δεν το γνωρίζει εκτός από σένα, και αν πρόκειται πραγματικά να το κρατήσουμε μυστικό, τότε δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν άλλες γυναίκες».

Δεν του απαντά, μένει σιωπηλή.

«Είμαι κουρασμένος», λέει ξανά. «Με κούρασαν όλα αυτά».

«Σε κούρασα εγώ;» τον ρωτάει ακούγοντας τη φωνή της να τρέμει κάπως.

Τη φιλά στην κορυφή του κεφαλιού της. «Εσύ δεν με κουράζεις ποτέ», της αποκρίνεται. «Ποτέ».

Κάποια στιγμή, ξημερώνοντας η μέρα που είναι να φύγουν μαζί, εκείνη βυθίζεται ξανά στον ύπνο.

ΜΕΡΟΣ Α

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ, 1927

Τη νύχτα που γνώρισα τον Χάρι φορούσα ένα φόρεμα που είχα σχεδιάσει και ράψει μόνη μου. Λευκή οργάντζα επάνω από ένα κοντό φόρεμα από μαύρο σατέν, μαύρο κέντημα γύρω από τον γιακά και στο στρίφωμα και μια βυσσινιά ζώνη από ταφτά που έδενε με έναν τεράστιο φιόγκο στον γοφό μου. Ήταν αρχές Δεκεμβρίου και τα καλοκαιρινά άνθη μύριζαν Χριστούγεννα. Ήταν η εποχή των πάρτι, καθώς όλοι οι φοιτητές του πανεπιστημίου γιόρταζαν το τέλος των εξετάσεων προτού επιστρέψουν στα σπίτια τους και στις οικογένειές τους στην επαρχία. Οι γονείς μου με είχαν περιορίσει σε ένα πάρτι την εβδομάδα... ήταν παλαιών αρχών και ανησυχούσαν για την υπόληψή μου. Η αλήθεια είναι πως μου άρεσαν πολύ τα αγόρια. Μου άρεσε να χορεύω μαζί τους, να φλερτάρω μαζί τους, να ανταλλάσσω φευγαλέα βλέμματα μαζί τους, αλλά όλα αυτά ήταν ένα παιχνίδι για μένα. Τίποτα σοβαρό.

Περιμένα στην μπροστινή βεράντα του μικρού μας σπιτιού στο Κιου, με τα μάτια στυλωμένα στον δρόμο για να δω τον Νόρμαν Μόρις. Άκουσα την εξώπορτα πίσω μου ν' ανοίγει και τα ανάλαφρα βήματα της μητέρας μου να πλησιάζουν.

«Ποιος θα είναι λοιπόν ο συνοδός σου απόψε;» με ρώτησε με τη γλυκιά σκοτσέζικη προφορά της.

«Ο Νόρμαν».

«Πάλι;»

«Μμμ-χμμ».

«Και ποιος θα σε φέρει σπίτι;»

Στράφηκα προς το μέρος της και χαμογέλασα. «Ο Νόρμαν», είπα, αν και δεν μπορούσα να την κατηγορήσω για αυτή την ερώτηση. Συνήθιζα να βγαίνω ραντεβού με κάποιο αγόρι και να επιστρέφω σπίτι συνοδευόμενη από κάποιο άλλο.

«Είναι σοβαρό με αυτόν; Έχει περάσει ένας ολόκληρος μήνας αν υπολογίζω σωστά».

«Έξι εβδομάδες», απάντησα.

«Να είσαι προσεκτική», είπε, και καταλάβαινα πολύ καλά τι εννοούσε. Ένα συνομήλικό μου κορίτσι, που έμενε δύο πόρτες πιο κάτω, είχε αναγκαστεί να κάνει έναν βιαστικά οργανωμένο και δακρύβρεχτο γάμο μόλις δύο εβδομάδες πριν.

Ήθελα να πω στη μητέρα μου ότι δεν χρειαζόταν να είμαι «προσεκτική», ότι ήξερα πολύ καλά τι είδους φιλία μου άρεσαν και ποια δεν μου άρεσαν, και ότι ο χαρακτήρας μου ήταν αρκετά ευθύς και αποφασιστικός ώστε να μπορώ να σταματήσω ένα αγόρι που υπερέβαινε τα όρια. Κι ήθελα ακόμη να της πω ότι δεν είχα καμία διάθεση να φουσκώσω με ένα μωρό, όταν είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς κάνοντας αυστηρή δίαιτα ώστε να εξαφανίσω το λίπος στους γοφούς μου. Το σώμα μου και τα πιο μοδάτα φορέματα εκείνης της χρονιάς σίγουρα αναδείκνυαν το ένα το άλλο. Αλλά δεν μπορούσα ποτέ να μιλήσω στη μητέρα μου για τέτοια ζητήματα, κι έτσι προτίμησα να προσποιηθώ πλήρη αθωότητα.

«Ο Νόρμαν είναι ένας τέλειος τζέντλεμαν», δήλωσα, αν και βέβαια αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ήταν ένας αδιανόητα όμορφος νεαρός που τρελαινόταν για πάρτι, χόρευε απίστευτα καλά και έλεγε τα πιο σκανδαλώδη άσεμνα αστεία.

Το σκουροπράσινο Μόρις Ρούντστερ του Νόρμαν φάνηκε επιτέλους, γλιτώνοντάς με από περαιτέρω συζήτηση. «Γεια σου, μαμά».

«Μην αργήσεις να επιστρέψεις», την άκουσα να φωνάζει πίσω μου – μάταια, όπως ήδη υποπτευόμουν.

Την αμέσως επόμενη στιγμή βολευόμουν δίπλα στον Νόρμαν στο μακρόστενο ενιαίο κάθισμα και κατευθυνόμασταν στο Σεντ Μέρις Χολ, όπου γίνονταν οι περισσότεροι χοροί μας. Κανείς μας δεν είχε χρήματα, κι έτσι κάθε εβδομάδα μια διαφορετική ομάδα από μας διακοσμούσε την αίθουσα, έφερνε ένα γραμμόφωνο, πρόσφερε τα υλικά για το παντς και το ετοιμάζε (κανείς μας δεν μπορούσε να αγοράσει τζιν για να το κάνει ενδιαφέρον παντς), και έμενε μετά για να καθαρίσει.

«Λάθος στροφή», είπα στον Νόρμαν.

«Υποσχέθηκα να πάρω έναν φίλο και το κορίτσι του».

Κοίταξα με αμφιβολία τον υπόλοιπο χώρο στο κάθισμα. «Πού θα χωρέσουν;»

«Θα στριμωχτούμε λίγο. Μπορείς να καθίσεις στα γόνατά μου και να οδηγήσεις, αν θέλεις».

Κατευθυνόμασταν προς το πανεπιστήμιο. Ο Νόρμαν σπούδαζε νομικά, έτσι υπέθεσα ότι ο φίλος του ήταν συμφοιτητής του. Κοιτούσα τις σκιές του δειλινού έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου, με το κεφάλι μου γερμένο στον σκληρό ώμο του Νόρμαν. Ένωθα την εβδομάδα να γλιστρά από πάνω μου και να φεύγει –τη θλιβερή ενασχόληση με τα βαρετά έγγραφα και την αρχειοθέτηση που ήταν τα εργασιακά μου καθήκοντα στο τοπικό ληξιαρχείο– και φαντάστηκα ένα Σαββατοκύριακο όλο βόλτες με τον Νόρμαν, απογεύματα που θα τα περνούσα ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου σκισάροντας και ζαχαροπλαστικές δημιουργίες με την αδερφή μου τη Ζενεβιέβ στην υπέροχη κουζίνα μας.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε και κοίταξα γύρω μου. Ένας μελαχρινός νεαρός με λαμπερά μάτια έσκυψε στο παράθυρο του οδηγού. Πίσω του στεκόταν μια λεπτή νέα γυναίκα με μαύρο φόρεμα κεντημένο με χάντρες.

«Χάρι, Βέρα, γεια», είπε ο Νόρμαν. «Μπείτε μέσα».

«Δεν υπάρχει χώρος» επισήμανε η Βέρα.

«Κι όμως, υπάρχει», είπε ο Νόρμαν και τους έκανε νεύμα να έρθουν από την άλλη πλευρά του αυτοκινήτου, στην πόρτα του συνοδηγού, την οποία τους άνοιξα εγώ. «Αυτή είναι η Ζάρα».

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω», είπα, ενώ στριμωχνόμουν στα γόνατα του Νόρμαν. Το τιμόνι καρφώθηκε στους μηρούς μου. «Νόρμαν, δεν είμαι σίγουρη ότι αυτό είναι καλή λύση», μουρμούρισα.

«Δεν θα χωρέσω ποτέ. Είμαι πολύ χοντρή», είπε η απίστευτα αδύνατη Βέρα, λόγια που ήταν αρκετά ώστε αμέσως να την ανακηρύξω μέσα μου εχθρό μου.

«Δεν γίνεται έτσι», είπε ο Χάρι. «Θα ανεβώ στο καπό, στο πίσω μέρος».

«Θα είμαστε μια χαρά. Απλώς θα στριμωχτούμε λίγο», επέμεινε ο Νόρμαν. «Ζάρα, μπορείς να μετατοπίσεις λίγο το βάρος σου ώστε να μη σε νιώθω σαν σφήνα;»

Ένωσα ξαφνικά ότι το σώμα μου έφταιγε, κι ότι εγώ ήμουν το πρόβλημα, ο λόγος που δεν χωρούσαμε όλοι. Γλίστρησα από την αγκαλιά του Νόρμαν και είπα: «Θα καθίσω εγώ στο καπό. Έτσι θα χωρέσετε όλοι».

«Δεν θα αφήσω μια γυναίκα να καθίσει στο καπό, ενώ εγώ θα είμαι βολεμένος στο κάθισμα», ανακοίνωσε ο Χάρι.

«Είναι δική μου επιλογή», είπα καθώς έβγαίνα από το αυτοκίνητο κι έκανα νόημα στον Χάρι και στη Βέρα να μπουν μέσα.

«Τότε θα καθίσω μαζί σου», είπε ο Χάρι. «Βέρα, μπορείς να καθίσεις δίπλα στον Νόρμαν».

Ανέβηκα στο καπό, με τα παπούτσια μου να ακουμπούν στη ρεζέρβα. «Δεν υπάρχει λόγος», είπα, αλλά ο Χάρι καθόταν ήδη δίπλα μου και μου χαμογελούσε. Τα μάτια του έμοιαζαν να αστράφτουν και οι βλεφαρίδες του ήταν πολύ μακριές.

«Το κραγιόν σου έχει ακριβώς το ίδιο χρώμα με τη ζώνη σου», παρατήρησε.

«Πράγματι», αποκρίθηκα, έκπληκτη που ένας άντρας είχε προσέξει κάτι τέτοιο. Ο Νόρμαν σίγουρα δεν θα το πρόσεχε ποτέ. «Διάλεξα τον ταφτά ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο. Είναι το αγαπημένο μου κραγιόν».

Το αυτοκίνητο άρχισε να τραντάζεται κι έχασα την ισορροπία μου. Ο Χάρι με άρπαξε από τον καρπό και με κράτησε μέχρι να σταθεροποιηθώ ξανά.

«Κρατήσου», είπε. «Δεν θα συγχωρούσα ποτέ τον εαυτό μου αν έσπαγες το κεφάλι σου επειδή εγώ είμαι πολύ φτωχός για ν' αγοράσω δικό μου αυτοκίνητο».

«Έχω κάνει πολλές φορές βόλτα σε καπό αυτοκινήτων», απάντησα, κουνώντας τα χέρια μου για να δώσω έμφαση.

«Σοβαρά τώρα;» Με περιεργάστηκε στο φως του δειλινού που έσβηνε. «Αχ, Θεέ μου, μου αρέσουν οι γυναίκες με περιπετειώδες πνεύμα».

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το χαμόγελό μου. «Είναι ο μόνος τρόπος για να δεις τον κόσμο. Ανάποδα, εννοώ, με τα μαλλιά στον άνεμο».

«Τα μαλλιά στον άνεμο, ε;» Έβγαλε το καπέλο παναμά που φορούσε, αλλά τα μαλλιά του ήταν υπερβολικά λιπαρά από την μπριγιαντίνη για να τα πάρει ο αέρας.

Άρπαξα ενστικτωδώς το καπέλο του και το πίεσα στο κεφάλι μου, πάνω από τις σκούρες μπούκλες μου. «Κοίτα με», είπα με βαθιά φωνή. «Είμαι ο Χάρι, και θα γίνω δικηγόρος, κι έτσι θα γίνω πλούσιος και θα αγοράζω όσα αυτοκίνητα θέλω».

«Ω, μα θα κάνω κάτι περισσότερο από το να γίνω δικηγόρος», είπε.

«Τι θα κάνεις δηλαδή;» τον ρώτησα.

«Θα αλλάξω τον κόσμο». Ανοιγόκλεισα τα μάτια ξαφνιασμένη με το πόσο γρήγορα είχε μεταπηδήσει από την ανάλαφρη διάθεση στη σοβαρότητα.

«Αλήθεια;»

«Περίμενε και θα δεις», μου είπε με ένα χαμόγελο που έκανε να εμφανιστούν μικρές ρυτίδες στις γωνίες των ματιών του.

Και αυτό ήταν! *Ναι*, ήθελα να τον δω. Δεν ήθελα ποτέ πια να πάρω τα μάτια μου από πάνω του.

Όποιοι είχαν διακοσμήσει την αίθουσα εκείνο το βράδυ το είχαν κάνει επεικώς επιπόλαια. Λίγες θλιβερές γιρλάντες από γκοφρέ χαρτί κρέμονταν από τα δοκάρια, ενώ το μακρόστενο τραπέζι για τα μπολ με το παντς και τις κεραμικές κούπες δεν είχε ούτε χάρτινα δαντελωτά πετσετάκια ούτε γιρλάντες. Τουλάχιστον είχαμε καλή μουσική, μια ευρύχωρη πίστα χορού και μια αίθουσα γεμάτη νέους ανθρώπους αποφασισμένους να διασκεδάσουν με την ψυχή τους. Χόρεψα δύο τραγούδια με τον Νόρμαν, ενώ την περισσότερη ώρα το βλέμμα μου αναζητούσε τον Χάρι και τη Βέρα. Εκείνη ήταν τόσο ψηλή και κομψή –ψηλότερη από τον Χάρι–, ώστε ξεχώριζε από μακριά, και ο κόμπος ζήλιας στο στομάχι μου γινόταν όλο και πιο σφιχτός. Όμως η Βέρα δεν μου φαινόταν να έχει «περιπετειώδες πνεύμα». Αναρωτήθηκα αν ο Χάρι τής είχε πει ότι σκόπευε ν' αλλάξει τον κόσμο και αν εκείνη τον είχε πιστέψει. Εγώ τον είχα πιστέψει. Τον είχα πιστέψει με όλη μου την καρδιά.

Ο Χάρι έπιασε το βλέμμα μου και χαμογέλασε πάνω απ' το κεφάλι της Βέρα. Οι γωνίες του στόματός του ανασηκώνονταν

όταν χαμογελούσε, σαν να τον κατέκλυζε μια παιδιάστικη χαρά. Ένωσα και τα δικά μου χείλη να καμπυλώνουν προς τα πάνω, όχι με το κοκέτικο χαμόγελο που χάριζα συνήθως στα αγόρια που μου άρεσαν, αλλά με κάτι γνήσιο και ασυγκράτητο.

Ο Νόρμαν είδε την έκφρασή μου και κοίταξε γύρω του. «Γιατί χαμογελάς στον Χάρι Χολτ;» είπε.

«Δεν χαμογελάω», του αποκρίθηκα, καθώς εκείνος με γύριζε έτσι ώστε να έχω στραμμένη την πλάτη μου στον Χάρι.

Συνοφρυώθηκε, αλλά δεν είπε τίποτε άλλο.

Αργότερα βρέθηκα με μια συντροφιά από φίλες μου στα πίσω σκαλάκια της αίθουσας. Ο αέρας μύριζε κομμένο γρασίδι και γιασεμί. Η Ελοϊζ κι εγώ καπνίζαμε, αν και δεν μου άρεσαν και πολύ τα τσιγάρα. Η Μπέτι είχε αρχίσει να μας περιγράφει πώς να χρησιμοποιούμε ένα πιρούνι για να κάνουμε τέλειες πιέτες, όταν μια σκιά έκρυψε το φως που ερχόταν από την πόρτα. Σήκωσα το βλέμμα και είδα τον Χάρι.

«Γεια», είπα καταχαρούμενη.

Ήρθε κοντά μας στα σκαλιά. «Διακόπτω κάτι;»

«Όχι, καθόλου». Έσβησα το τσιγάρο με το παπούτσι μου. «Κορίτσια, από δω ο Χάρι. Φίλος του Νόρμαν από το πανεπιστήμιο».

Οι φίλες μου συστήθηκαν με τη σειρά, και ήταν γοητευτικός με όλες τους, αλλά μετά στράφηκε προς το μέρος μου και είπε: «Δεν έχω χορέψει ακόμη μαζί σας, δεσποινίς Ντίκινς».

Κάτι στον τρόπο που το είπε, με ένα είδος βαθιάς υπόσχεσης στη φωνή του, με άγγιξε κατευθείαν στην καρδιά. Από το γραμμόφωνο μέσα ακούστηκαν νότες πιάνου από ένα ράγκαταϊμ κομμάτι. Μου άρεσε το φόξτροτ.

Έπιασε το χέρι μου, στο φως που έβγαινε από την πόρτα, και με τράβηξε απαλά, οδηγώντας με πιο πέρα, στη χλόη. «Υπάρχει περισσότερος χώρος για να χορέψουμε εδώ έξω», είπε. Η

μουσική ακουγόταν αδύναμα, αλλά πάντως αρκετά ώστε να διακρίνουμε τον ρυθμό. Με τράβηξε πάνω του, τόσο, που μύριζα το έντονο, ελαφρώς μεταλλικό άρωμα της κρέμας μαλλιών του, και χορέψαμε στο μυρωμένο νυχτερινό αγέρι.

Υποθέτω ότι τότε ήταν που ερωτεύτηκα τον Χάρι, αν και κατά κάποιον τρόπο ένιωθα σαν να τον αγαπούσα από πάντα, και όλο αυτόν τον καιρό απλώς περίμενα να έρθει. Δεν ήταν ούτε κατά το ήμισυ τόσο καλός χορευτής όσο ο Νόρμαν, κι όμως, όταν η μουσική τελείωσε και με άφησε από την αγκαλιά του, ήθελα κι άλλο. Επιστρέψαμε στα σκαλιά και τότε αντιλήφθηκα ότι το κορίτσι του, η Βέρα, είχε ενταχθεί στη μικρή μας συντροφιά. Αν ήταν ενοχλημένη που είχα χορέψει με τον Χάρι, δεν το έδειχνε. Και βέβαια, αλλάζαμε καβαλιέρους συνέχεια και καμία μας δεν είχε την απαίτηση να χορεύει με το ίδιο αγόρι όλη τη νύχτα. Αλλά εκείνος ο χορός ήταν διαφορετικός από οποιονδήποτε είχα χορέψει ποτέ. Η ζεστασιά και το σφρίγος του κορμιού του είχαν βάλει τη σφραγίδα τους σε όλες μου τις αισθήσεις. Ένιωθα ζαλισμένη.

Ο Χάρι εξαφανίστηκε πάλι μέσα στην αίθουσα, αλλά η Βέρα έμεινε μαζί μας. Ήταν αστεία και φιλική, παρά το γεγονός ότι ήταν αδύνατη, και σε λίγη ώρα σκάρωνε μαζί με την Ελοϊζ βρόμικα στιχάκια παραφράζοντας ένα τραγούδι. Μόνο όταν κατευθυνόμασταν προς τα μέσα για να πιούμε λίγο παντς η Βέρα με έπιασε απαλά από τον αγκώνα και με συγκράτησε.

Η καρδιά μου αναπήδησε. Μα γιατί ένιωθα ενοχές;

«Το συνηθίζει αυτό», μου είπε.

«Ποιο πράγμα;»

«Φλερτάρει άλλα κορίτσια. Όλη την ώρα».

«Δεν με φλέρταρε», είπα τάχα ανέμελα, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ήταν απλώς ένας χορός».

Ξεφύσησε περιφρονητικά. «Δεν θα είναι πιο πιστός σ' εσένα

απ' ό,τι είναι σ' εμένα. Ή απ' ό,τι ήταν στο προηγούμενο κορίτσι του ή στο προπροηγούμενο».

«Ήταν απλώς ένας χορός», είπα ξανά. «Αλλά σ' ευχαριστώ».

Δεν χόρευα ξανά με τον Χάρι εκείνο το βράδυ, και μάλιστα δεν τον είδα καν να φεύγει, κάτι που μου προξένησε τρομερή απογοήτευση. Νόμιζα πως ίσως θα με αναζητούσε για να με καληνυχτίσει, αλλά δεν το έκανε. Εκείνες οι λιγοστές μαγικές στιγμές που χόρευα μαζί του προφανώς σήμαιναν πολύ περισσότερα για μένα απ' ό,τι για εκείνον. Ο Νόρμαν με γύρισε σπίτι στις έντεκα. Φιλιόμασταν λίγα λεπτά στο αυτοκίνητο, αλλά στη συνέχεια έγινε κάπως πιο τολμηρός με τα χέρια του, και για κάποιο λόγο τη βραδιά εκείνη δεν μπορούσα να το ανεχτώ. Τον έσπρωξα αποφασιστικά και του είπα ότι η ώρα ήταν περασμένη. Του κούνησα το χέρι από την αυλή όπου η μητέρα μου είχε αφήσει μια λάμπα θυέλλης αναμμένη για μένα δίπλα στην πόρτα. Το αυτοκίνητό του εξαφανίστηκε στον δρόμο και άκουσα τη μηχανή του καθώς απομακρυνόταν. Μετά στράφηκα για να να μπω στο σπίτι.

«Ζάρα;» Ένας τραχύς ψίθυρος.

Στράφηκα. Από τη σκιά του ψηλού φράχτη με τις τριανταφυλλιές που περιέκλειε τον κήπο μας ξεπρόβαλε ο Χάρι.

«Χάρι;» Σάστισα. Και ενθουσιάστηκα.

Βάδισε προς το μέρος μου ανοίγοντας τα χέρια του, με το καπέλο του λίγο στραβό. «Ελπίζω να μη σε πειράζει».

«Πώς ήξερες πού μένω;» ρώτησα καθώς ανέβαινε τα τρία σκαλιά που οδηγούσαν στην μπροστινή βεράντα.

«Δεν το ήξερα, μέχρι που ρώτησα την Ελοΐζ», αποκρίθηκε με απαλή φωνή. Δεν υπήρχε αναμμένο φως μέσα στο σπίτι, και σίγουρα κανείς μας δεν ήθελε να ξυπνήσει τους γονείς μου. «Λυπάμαι που έφυγα χωρίς να σε χαιρετήσω. Οι γονείς της Βέρα ήθελαν να επιστρέψει το αργότερο στις δέκα».

«Πόση ώρα περιμένεις δηλαδή να γυρίσω σπίτι;»
Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχει σημασία».

Στάθηκα και τον κοίταξα κάπως κατάπληκτη για λίγες στιγμές και μετά θυμήθηκα τους καλούς μου τρόπους. «Δεν μπορώ να σε προσκαλέσω μέσα, αλλά θα ήθελες να καθίσουμε εδώ για λίγο;» Έδειξα με μια κίνηση του χεριού μου προς τον ψάθινο καναπέ δίπλα στην πόρτα.

«Θα μου άρεσε πολύ αυτό», είπε και μου έπιασε το χέρι ώστε να καθίσουμε μαζί, κοντά ο ένας στον άλλο. Και ένιωσα πάλι τη ζεστασιά του, τον έντονο μαγνητισμό της παρουσίας του.

Κοιτούσαμε και οι δύο ευθεία μπροστά. Ακολούθησαν μερικές στιγμές σιωπής, αλλά όχι αμήχανης. Άκουγα τους γρύλους, το απαλό θρόισμα από το αεράκι στις κορυφές των δέντρων, το υπόκωφο σφύριγμα της λάμπας θυέλλης. Ξαφνικά μετακινήθηκε λίγο στη θέση του ώστε να μπορεί να με κοιτάξει, και το ίδιο έκανα κι εγώ. Χαμογελούσε.

«Γιατί ήρθες εδώ;» τον ρώτησα.

«Φεύγω αύριο», μου είπε. «Για το φοιτητικό μου εξάμηνο στο Λονδίνο. Θα λείψω μέχρι τα μέσα της επόμενης χρονιάς».

Η απογοήτευση που ένιωσα εξέπληξε κι εμένα την ίδια. «Ω!» μπόρεσα μόνο να πω.

«Δεν μου ήταν δυνατόν να φύγω χωρίς να σε δω», είπε εκείνος. «Να σε ρωτήσω αν... Αλλά νομίζω ότι ξέρω».

«Τι... ξέρεις;»

Έγειρε το κεφάλι του. Αυτό το παιδιάστικο χαμόγελο πάλι. «Το νιώθεις κι εσύ. Πώς θα ήταν δυνατόν να μην το νιώθεις; Είναι πολύ θερμό, και πολύ όμορφο και φωτεινό, για να είναι απλώς της φαντασίας μου».

Άνοιξα το στόμα μου για να το παίξω φιλάρεσκη, δύσκολη. *Τι να νιώθω, δηλαδή;* Αλλά με τον Χάρι ήθελα να είμαι απλή και αληθινή. Κι έτσι, τελικά είπα σιγανά: «Α, ναι, το νιώθω».

Πήρε το χέρι μου κι έτριψε αργά τους αντίχειρές του πάνω κάτω κατά μήκος των δαχτύλων μου. Όλες οι νευρικές απολήξεις μου ηλεκτρίστηκαν.

«Θέλεις να γίνεις το κορίτσι μου και να με περιμένεις;» με ρώτησε.

Τότε παρενέβη η λογική μου. Δεν ήμουν ένα αφελές και αδαές κοριτσάκι. Έξι μήνες ήταν πολύς καιρός. «Χάρι, μόλις γνωριστήκαμε. Δεν ξέρω τίποτα για σένα».

Αποτράβηξε τα χέρια του. «Ε, τότε... Θα σου πω τώρα όλα όσα πρέπει να ξέρεις, και μετά θα γίνεις το κορίτσι μου».

Γέλασα. «Σ' ακούω».

Μου είπε πώς είχαν τα πράγματα: Η μητέρα του είχε πεθάνει, ο πατέρας του ζούσε στο Λονδίνο, όπου εργαζόταν στον χώρο του θεάτρου, ο μικρότερος αδερφός του, ο Κλιφ, ακολουθούσε επίσης καριέρα στον χώρο του θεάματος. Αλλά ήταν οι μικρές αλλαγές στην έκφρασή του, ο τόνος της φωνής του και η εναλλαγή ανάμεσα στον αναλυτικό και στον λακωνικό λόγο που μου είπαν τα περισσότερα γι' αυτόν. Για τα καλοκαίρια στο αγρόκτημα του παππού του μου μίλησε λεπτομερώς. Για τη μοναξιά του όταν έφτασε, νιώθοντας εξόριστος, στο οικοτροφείο στα δώδεκά του χρόνια μίλησε μόνο με τον μετρημένο τρόπο ενός άντρα που θυμάται αμήχανα τα παιδικά του χρόνια. Το ότι δεν πήγε στην κηδεία της μητέρας του το πέρασε με μια σύντομη, κοφτή φράση. Και όταν εξαντλήθηκαν τα γεγονότα και άρχισε να μιλά για τις σκέψεις και τα συναισθήματά του, μου ζήτησε να μοιραστώ κι εγώ μαζί του τα δικά μου. Πέρασαμε ώρες συμφωνώντας και διαφωνώντας έντονα μεταξύ μας, με τον τόνο της φωνής μας να ανεβαίνει κάποιες στιγμές τόσο πολύ, ώστε λέγαμε ο ένας στον άλλο να σωπάσει, και γελούσαμε σαν παιδιά. Υφαίναμε μαγεία ανάμεσά μας με τις λέξεις μας, με τις ψυχές μας να αγγίζονται, και όταν το πρώτο φως

του ήλιου χάραξε στον ορίζοντα, με φίλησε για να με αποχαιρετήσει και μου υποσχέθηκε ότι θα μου γράψει μόλις φτάσει στο Λονδίνο.

«Δεν θα το κάνεις», είπα, νιώθοντας την πρωινή ψύχρα. «Θα με ξεχάσεις».

Σηκώθηκε. «Θα δεις», μου είπε. «Ανήκουμε ο ένας στον άλλο τώρα. Πάντα θα ανήκουμε ο ένας στον άλλο».

Κούνησα το κεφάλι μου χαμογελώντας. «Δεν ξέρω τι να σκεφτώ για σένα». Σήκωσα το καπέλο του από το πίσω μέρος του καναπέ. «Μην ξεχάσεις το καπέλο σου».

«Να μου το φυλάξεις», αποκρίθηκε. «Έτσι θα ξέρεις ότι θα επιστρέψω για να το πάρω. Άλλωστε, εσένα σου πηγαίνει περισσότερο».

Το έβαλα στο κεφάλι μου και του έστειλα ένα φιλί με το χέρι.

«Πιο όμορφη από τριαντάφυλλο», είπε. «Η Ζάρα μου». Κατέβηκε τις σκάλες κοιτάζοντάς με πάνω από τον ώμο του. «Θα σου γράψω».

«Κι εγώ θα απαντήσω στο γράμμα σου».

«Θα πρέπει να χωρίσεις με τον Νόρμαν».

«Κι εσύ με τη Βέρα».

«Έγινε ήδη. Δεν είμαι άπιστος εγώ».

Δεν του φανέρωσα ότι η Βέρα είχε πει κάτι διαφορετικό.

Τον παρακολουθούσα μέχρι που εξαφανίστηκε στη γωνία και μετά έμεινα να κάθομαι στον ψάθινο καναπέ, με τα μάτια μου κατακόκκινα από την κούραση, καθώς ο ήλιος ανέτελλε επάνω από τις δάφνες.

Πέρασαν τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά, αλλά κανένα γράμμα δεν ήρθε. Δεν αποκαρδιώθηκα. Μερικές φορές τα βράδια, προτού αποκοιμηθώ, έκανα τους νοερούς υπολογισμούς

μου. Έξι εβδομάδες για να φτάσει εκείνος στο Λονδίνο, κι ίσως δύο εβδομάδες για να έρθει ένα γράμμα από κει αεροπορικώς. Και όταν σκεφτόμουν αυτή την εξωτική διαδρομή –το αεροπλάνο που έκανε στάση σε μέρη όπως η Περσία και η Βιρμανία–, μου φαινόταν πολύ πιθανό κάτι τόσο μικρό κι ελαφρύ όσο ένα γράμμα να χαθεί στην πορεία. Από την άλλη, αν δεν έστελνε το γράμμα του αεροπορικώς, τότε θα ερχόταν με πλοίο, κάτι που θα σήμαινε ακόμη μεγαλύτερη αναμονή.

Ή, πάλι, ίσως να μην το πίστευε πραγματικά όταν μου είπε ότι ανήκαμε ο ένας στον άλλον. Ή να το πίστευε εκείνη τη στιγμή, αλλά το ενδιαφέρον του για μένα να εξανεμίστηκε καθώς το πλοίο του απομακρυνόταν από την ακτή. Έτσι, συνέχισα να βγαίνω με τον Νόρμαν, αν και η λάμψη εξασθένιζε όλο και περισσότερο κάθε φορά που χορεύαμε και φιλιόμασταν.

Η καλύτερή μου φίλη, η Μπέτι, άρχισε να εργάζεται στο γραφείο μιας κατασκευαστικής εταιρείας στη βόρεια άκρη της Ράσελ Στριτ και μου βρήκε κι εμένα μια θέση στη γραμματεία, μαζί της. Άρπαξα αμέσως την ευκαιρία να εργαστώ στην πόλη και ένιωθα πια αρκετά ενήλικη γυναίκα κάθε πρωί στο τραμ, με την καινούρια μου τσάντα από δερματίνη κρεμασμένη στον ώμο μου. Τώρα είχα πολλά στον νου μου, και όταν έφτασε ο Φεβρουάριος, δεν μπορούσα πια να θυμηθώ καθαρά το πρόσωπο του Χάρι.

Μόνο όταν ξυπνούσα πριν από την αυγή, με κατέκλυζε ένα βαθύ αίσθημα μοναξιάς. Σαν να έλειπε κάτι σημαντικό, σαν μια λαμπερή δυνατότητα να είχε βρεθεί πολύ κοντά μου κι εγώ να μην είχα απλώσει το χέρι μου για να την αδράξω.

Η Μπέτι και εγώ καθόμασταν μαζί σε ένα δωματιάκι με τρία γραφεία που ήταν ο χώρος της γραμματειακής υποστήριξης,

ένας ιδιαίτερα άστοχος σχεδιασμός από την προϊσταμένη της γραμματείας, την κυρία Μπλούσμπερι, καθώς περνούσαμε μεγάλο μέρος της ημέρας κουτσομπολεύοντας μέσα στον θόρυβο των γραφομηχανών. Μου άρεσε να σχεδιάζω φορέματα και της Μπέτι τής άρεσε το ράψιμο, πράγμα που σήμαινε ότι πολλές από τις συζητήσεις μας αφορούσαν τα ρούχα, και φυσικά ποια παπούτσια, ποια κραγιόν και ποιες κομμώσεις ταίριαζαν καλύτερα με κάθε είδος φορέματος. Η Ίρμα, η γραμματέας με τα λεπτά χείλη που καθόταν στο μπροστινό γραφείο, αποδοκίμαζε ξεκάθαρα την εμμονή μας με την εμφάνιση (παρότι η Μπέτι και εγώ είχαμε σχολιάσει πολλές φορές ότι είχε το τέλειο σώμα για ίσιο φόρεμα με χαμηλή μέση). *Τα φορέματα δεν θα σας πάνε και πολύ μακριά στη ζωή*, μας έλεγε κάθε τόσο, αλλά υποψιαζόμουν ότι έκανε λάθος. Η δουλειά της γραμματέως ήταν αυτό που δεν σε πήγαινε μακριά στη ζωή, ή τουλάχιστον σε πήγαινε απλώς και μόνο μέχρι τον γάμο, αφού καμία γυναίκα δεν μπορούσε να συντηρηθεί με τον μισθό της γραμματέως.

Έτσι αρχίσαμε να παίζουμε ένα μυστικό παιχνίδι με επίκεντρο την Ίρμα. Κάθε Παρασκευή έδινα στην Μπέτι το σκίτσο ενός φορέματος που είχα σχεδιάσει η ίδια κι εκείνη το έραβε μέσα στο Σαββατοκύριακο. Η θεία της Μπέτι τής είχε κάνει δώρο για τα Χριστούγεννα την παλιά της ραπτομηχανή, και η Μπέτι μάζευε υφάσματα και δαντέλες, ενώ μερικές φορές διέλυε εντελώς ένα παλιό φόρεμα για να φτιάξει ένα καινούριο. Τη Δευτέρα το φορούσε και έλεγε στην Ίρμα ότι το είχε αγοράσει το Σάββατο από το Μάντον ή ακόμη και από το Τζορτζ, και η Ίρμα δεν υποψιάστηκε ούτε μία φορά ότι ήταν σχεδιασμένο και ραμμένο από μας. Αντίθετα, συχνά διαμαρτυρόταν πως η Μπέτι ξόδευε υπερβολικά πολλά χρήματα για ρούχα, ενώ κάποιοι άνθρωποι ήταν τόσο φτωχοί που δεν είχαν να φάνε.

Βαρέθηκα το παιχνίδι μας μετά από μερικούς μήνες, επειδή

τα φορέματα που μου άρεσε εμένα να σχεδιάζω ήταν βραδινές τουαλέτες, με χάντρες και πούλιες, βελούδο και μετάξι. Ούτε ένα κορίτσι που ντυνόταν πάντα εντυπωσιακά σαν την Μπέτι δεν θα μπορούσε να τα φορέσει αυτά στη δουλειά, τουλάχιστον όχι χωρίς να την περάσουν για ιερόδουλη. Αλλά το παιχνίδι μας έγινε η αρχή και η αφορμή για να σκεφτούμε πώς θα ήταν αν ανοίγαμε ένα δικό μας κατάστημα ρούχων. Άραγε θα περνούσαμε απλώς όλη την ημέρα κουτσομπολεύοντας και θα κλείναμε σ' έναν μήνα; Ή μήπως αν ασχολούμασταν με κάτι που αγαπούσαμε και οι δύο βαθιά, θα είχαμε «τα κεφάλια κάτω», όπως συνήθιζε να μας λέει η προϊσταμένη γραμματέας;

Μιλούσαμε γι' αυτό κάπως αόριστα, ονειροπόλα, αλλά ήξερα ότι ο φίλος της Μπέτι, ο Τομ Ράμσεϊ, ήταν πιθανό να της κάνει σύντομα πρόταση γάμου, και αυτό θα ήταν το τέλος του ονειρίου δύο ανύπαντρων κυριών που διευθύνουν ένα κατάστημα ρούχων. Όσο για μένα, διόλου δεν επιθυμούσα να μου ζητήσει ο Νόρμαν να τον παντρευτώ. Τα πράγματα είχαν αλλάξει πολύ μεταξύ μας από τότε που είχα γνωρίσει τον Χάρι. Τώρα πια με εκνεύριζε με το παραμικρό σχεδόν. Και φαινόταν προσκολλημένος επάνω μου, ίσως ακριβώς επειδή εγώ δεν τον άντεχα. Μόνο που δύσκολα μπορούσα ν' αφήσω τον εαυτό μου να σκεφτεί τον Χάρι ως πιθανό σύζυγο, αφού όλα έδειχναν πως είχε απλώς έρθει στη ζωή μου σε μια φωτεινή στιγμή, για να εξαφανιστεί αμέσως μετά σαν φάντασμα.

Μία φορά την εβδομάδα η μητέρα μου έπαιρνε το τραμ για την πόλη φορτωμένη με ένα καλάθι για πικνίκ από το σπίτι. Συνήθως έκανα δίαιτα, θέλοντας να διατηρήσω τη σιλουέτα μου. Κάναμε περίπατο στους κήπους Φιτζρόι, και κάποια στιγμή εκείνη άπλωνε ένα καρό τραπεζομάντιλο για να καθίσουμε.

Δεν έφερνε τίποτα ιδιαίτερα εκλεκτό –απλώς σάντουιτς και ένα φλασκό τσάι, και μερικές φορές τάρτες με μαρμελάδα, αν είχε φτιάξει-, αλλά καθώς τον περισσότερο καιρό ήμουν πεινασμένη, όλο αυτά μου φαίνονταν πολύ δελεαστικά εδέσματα.

Εκείνο το ασυνήθιστα ζεστό μεσημέρι του Φεβρουαρίου είχα μόλις βάλει στο στόμα μου μια μεγάλη μπουκιά από ένα σάντουιτς με τυρί, όταν η μητέρα μου έχωσε το χέρι της στην τσάντα της και τράβηξε έξω δύο γράμματα.

Δύο!

Κατάλαβα αμέσως από ποιον ήταν, αλλά περίμενα να μου τα δώσει.

«Αυτά έφτασαν σήμερα το πρωί, και τα δύο από το ίδιο πρόσωπο. Η διεύθυνση είναι στο Λονδίνο. Γνωρίζεις κάποιον Χάρι Χολτ;»

Προσπάθησα να συγκρατηθώ, να μην τα αρπάξω από τα χέρια της. «Ναι, τον γνώρισα πριν από μερικούς μήνες». Και οι δύο φάκελοι ήταν πολύ χοντροί. Η καρδιά μου ξεχείλισε προσμονή. Τους έβαλα στην τσάντα μου και την έκλεισα πάλι, και ύστερα κατέβαλα σκληρή προσπάθεια να συγκεντρωθώ σε αυτά που έλεγε η μητέρα μου.

Η μητέρα μου ήταν πολύ όμορφη, και αυτό αποτελούσε μεγάλη πηγή πόνου για μένα από την εποχή που είχα μπει στην εφηβεία. Ήταν ψηλή και λεπτή, ενώ εγώ ήμουν ένα πενήντα οκτώ και με περιέβαλλε ένα αφράτο στρώμα σάρκας. Τα μάτια της είχαν αρκετή απόσταση μεταξύ τους, το περίγραμμα του σαγονιού της ήταν αδρό και τα ζυγωματικά της έντονα, ενώ εγώ είχα στρογγυλό πρόσωπο και μικρό στόμα. Παρακολουθούσα τα χέρια της καθώς σέρβιρε τσάι σε δύο κεραμικές κούπες: κομψά, με στρογγυλεμένα νύχια. Σε σύγκριση με τα δικά της, τα δικά μου χέρια ήταν μικρά και πλαδαρά, με νύχια τις περισσότερες φορές φαγωμένα μέχρι

βαθιά. Είχα παρατηρήσει ότι για τις φίλες μου ερχόταν πάντα μια στιγμή που η δική τους ομορφιά άνθιζε και ξεπερνούσε εκείνη της μητέρας τους. Δεν πίστευα ότι αυτή η στιγμή θα ερχόταν ποτέ για μένα.

Δυσκολεύτηκα να συμμετάσχω στη συνηθισμένη μεσημεριανή κουβεντούλα μας επειδή ο νους μου ήταν εντελώς αλλού. Αν η μητέρα μου το πρόσεξε, δεν είπε τίποτα. Της άρεσε να μιλά –αυτό πάλι όντως το είχα κληρονομήσει από εκείνη– και με ενημέρωσε για όλα τα τελευταία νέα σχετικά με τους γείτονές μας (που τσακώνονταν άγρια και θορυβωδώς κάθε Κυριακή μετά την εκκλησία), μου εκμυστηρεύτηκε πως ήταν σίγουρη ότι ο φίλος της Ζενεβιέβ, ο Τζακ, θα της έκανε πρόταση γάμου από στιγμή σε στιγμή, και μου εξιστόρησε πώς οι δύο μικροί μου αδερφοί είχαν λασπώσει τα σεντόνια στο σκοινί της μπουγάδας το ίδιο πρωί παίζοντας στον κήπο πριν από το σχολείο. Κουνούσα με κατανόηση το κεφάλι, έβγαζα τους κατάλληλους ήχους αποδοκιμασίας και χαμογελούσα ακριβώς στα σημεία που έπρεπε, αλλά η καρδιά μου δεν ήταν εκεί, ήταν με τον Χάρι.

Εκεί όπου θα ήταν πια για όλη μου τη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Γράφαμε ο ένας στον άλλο με πάθος και φλόγα, συνθλίβοντας μύτες από πένες και καίγοντας κόλες χαρτιού αλληλογραφίας με τη θέρμη μας. Μετά από εκείνα τα πρώτα δύο γράμματα –το ένα από τα οποία είχε καθυστερήσει κάπου στη διαδρομή, με αποτέλεσμα το άλλο να είναι γεμάτο μομφές που δεν είχα απαντήσει στο πρώτο– συνέχισε να μου γράφει. Χοντρές δέσμες σελίδων καλυμμένων με γράμματα όλο ουρές, με τον γραφικό του χαρακτήρα που έμοιαζε να ρέει αβίαστα. Ελάχιστα από όσα μου έγραφε αφορούσαν την καθημερινή του ζωή στο Λονδίνο κοντά στον πατέρα του. Περισσότερο μου έγραφε για τις ιδέες που είχε και τα όνειρα που έτρεφε στον νου και στην καρδιά του, ή για πράγματα που του είχαν συμβεί στα παιδικά του χρόνια και για το πώς τον είχαν επηρεάσει το οικοτροφείο και ο θάνατος της μητέρας του. Μου μιλούσε για το μέλλον και για το παρελθόν του, αλλά δεν μου έλεγε παρά λιγοστά πράγματα σχετικά με το παρόν του. Κι εγώ ένιωθα πως τα δικά μου γράμματα ήταν ανιαρά και γεμάτα λεπτομέρειες από κουτσομπολιά μεταξύ γραμματέων ή παράπονα για τους αδερφούς μου. Γι' αυτό και τα διακοσμούσα με μικροσκοπικές ζωγραφιές στα περιθώρια και στις γωνίες, κυρίως ξωτικά και νεράιδες, που πάντα με γοήτευαν. Είχαν όλα χείλη σαν τόξο (όπως εγώ) και μικροσκοπική μέση. Ο Χάρι τα λάτρευε αυτά τα σχέδια και

ζητούσε κι άλλα καλλιτεχνήματά μου, όμως εγώ ποτέ δεν είχα θεωρήσει τις μικρές μου ζωγραφιές τέχνη. Έτσι, μερικές φορές εσώκλεια στον φάκελο μερικά ολοσέλιδα σκίτσα μου, τα οποία τον ενθουσίαζαν. Γενικά φαινόταν ενθουσιασμένος μαζί μου. Ποτέ πριν δεν είχα γνωρίσει κάποιον αγόρι που να ενδιαφέρεται τόσο πολύ για μένα, όχι ως όμορφο κορίτσι, αλλά ως άνθρωπο.

Και βέβαια φανταζόμουν ότι επέστρεφε και μου ζητούσε να τον παντρευτώ, ίσως με ένα δαχτυλίδι αγορασμένο κάπου στην Κεϋλάνη, η οποία, όπως είχα πληροφορηθεί, είχε τα πιο όμορφα ζαφείρια στον κόσμο. Ονειροπολώντας τις νύχτες στο κρεβάτι μου, σχεδίαζα νυφικά, δημιουργίες όλο κυματιστό σατέν, μετάξι και δαντέλες με διάσπαρτα τριανταφυλλάκια. Συγχρόνως, όμως, τα γράμματά του με έκαναν να θέλω να φανταστώ και άλλα πράγματα. Μου μιλούσε απροκάλυπτα για τον πόθο του για μένα και ανταποκρινόμουν με τον ίδιο τρόπο. Δεν είχα ξεχάσει την ακαταμάχητη σωματική έλξη που μου ασκούσε, και τα βράδια, μέχρι να με πάρει ο ύπνος, φανταζόμουν ξανά και ξανά πως ήμουν μαζί του. Φιλιά στην αρχή, μετά αγγίγματα, και με τον καιρό όλα αυτά γίνονταν όλο και πιο οικεία και φλογερά στον νου μου, έτσι που μερικές νύχτες δεν μπορούσα να κοιμηθώ εξαιτίας της έντασης των αντιδράσεων του κορμιού μου σε τέτοιες φαντασιώσεις. Δεν ήταν λίγες οι φορές που η μητέρα μου με έβρισκε στην κουζίνα να πίνω κρύο γάλα από το ψυγείο τα μεσάνυχτα· κι όταν με ρωτούσε γιατί δεν με έπιανε ύπνος, δεν θα μπορούσα ποτέ να της απαντήσω: *Εξαιτίας του πόθου, μαμά. Με κατακλύζει ασίγαστος, φλογερός πόθος.* Ούτε όλο το παγωμένο γάλα του κόσμου δεν θα μπορούσε να τον σβήσει.

Ενώ οι σκέψεις μου ήταν πάντα στραμμένες προς τον Χάρι –φανταζόμουν διαρκώς τη στιγμή που θα τον συναντούσα,

σημείωνα διάφορα που σκεφτόμουν να του γράψω, διάβαζα βιβλία που μου είχε προτείνει εκείνος (και που συνήθως δεν ήταν του είδους που προτιμούσα) και άλλα παρόμοια-, δεν υπήρχε με πραγματικό τρόπο στον κόσμο μου, και μάλλον γι' αυτό δεν έκανα εκείνο που μου είχε ζητήσει, και για αρκετό καιρό δεν χώρισα με τον Νόρμαν. Είχα μια πραγματική ζωή να ζήσω και, ως νεαρή γυναίκα που ήμουν, η ζωή αυτή περιλάμβανε πάρτι και χορούς. Το να ντύνομαι όμορφα και να συνοδεύομαι από έναν κομψό άντρα ήταν μέρος όλου αυτού.

Γύρω στα μέσα Απριλίου, καθώς ο καιρός γύριζε πεισματικά προς τον χειμώνα, η Ελοϊζ είχε τα δέκατα ένατα γενέθλιά της και διοργάνωσε ένα τεράστιο πάρτι στο σπίτι του νονού της στο Τούρακ. Ενώ η οικογένεια της Ελοϊζ ήταν μια συνηθισμένη οικογένεια μεσαίου εισοδήματος όπως η δική μου, ο νονός της, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, ήταν «πλουσιότερος κι από τον Κροίσο», και το σπίτι του διέθετε μια μικρή αίθουσα χορού με παρκέ και αφιδωτή οροφή. Η αίθουσα είχε απαλό φωτισμό, και οι σκιές φαίνονταν να μετακινούνται στους τοίχους. Μια μπάντα σουίνγκ έπαιζε ζωντανά στη χαμηλή εξέδρα, και ο ήχος ήταν τόσο δυνατώτερος από αυτόν ενός γραμμόφωνου, που ο μοναδικός τρόπος να συζητήσεις ήταν να βγεις από τις μπαλκονόπορτες στην πλακόστρωτη αυλή που είχε θέα στα λιριόδεντρα.

Μετά τη ζεστασιά της αίθουσας χορού η ψύχρα της βεράντας ήταν ευπρόσδεκτη, και στεκόμουν εκεί έξω με την Μπέτι, όπως κάναμε συχνά, σχολιάζοντας λεπτομερώς κάθε φόρεμα που βλέπαμε· κάποια μας ενθουσίαζαν και κάποια άλλα μας έκαναν να ανατριχιάζουμε με φρίκη. Ο Τομ, ο φίλος της Μπέτι, ήρθε και την πήρε για να χορέψουν, κι εγώ έμεινα μόνη μου για λίγα λεπτά προτού έρθει να με βρει ο Νόρμαν.

«Είδες το μέγεθος της τούρτας;» με ρώτησε.

«Όχι».

Έφερε το χέρι του στο ύψος των γοφών μου. «Μόλις την έφεραν στην αίθουσα. Νομίζω ότι θα την κόψουν σύντομα. Θέλεις να πάμε πάλι μέσα;» Με έπιασε απαλά και με τράβηξε επάνω του σε στάση κατάλληλη για φόξτροτ. «Δεν τελείωσα ακόμη τον χορό μαζί σου».

Γέλασα και απεγκλωβίστηκα από το αγκάλιασμά του. «Όχι τώρα».

Περίμενα ότι δεν θα έδινε συνέχεια, όπως έκανε συνήθως, αλλά κάτι είχε αλλάξει σ' αυτόν και με άρπαξε με δύναμη. «Όχι τώρα; Τότε πότε, Ζάρα; Ερχόμαστε σε πάρτι και χορούς και εσύ μου χαρίζεις μόνο έναν χορό. Μετά σε πηγαίνω στο σπίτι σου και μου δίνεις απλώς ένα φιλί. Δεν μπορώ να ζήσω με έναν χορό κι ένα φιλί την εβδομάδα».

Έκανα να τραβηχτώ προς τα πίσω, αλλά με κράτησε σταθερά. «Νόρμαν, άφησέ με».

«Ξέρεις ότι νομίζω πως είμαι ερωτευμένος μαζί σου;»

«Λυπάμαι, Νόρμαν, δεν αισθάνομαι το ίδιο». Το είπα βιαστικά, με ενοχή.

Με άφησε τόσο απότομα, που σκόνταψα και χρειάστηκε ν' αρπαχτώ από το πέτρινο στηθαίο για να ξαναβρώ την ισορροπία μου. «Είναι επικίνδυνο το παιχνίδι που παίζεις, Ζάρα. Να παραπλανάς έναν άντρα με αυτόν τον τρόπο».

«Δεν είχα σκοπό να σε παραπλανήσω», του αποκρίθηκα με ένα βεβιασμένο χαμόγελο και κάνοντας τον τόνο μου όσο πιο ανάλαφρο μπορούσα. «Περνάμε καλά, έτσι δεν είναι; Είμαστε νέοι. Δεν χρειάζεται να είναι και τόσο σοβαρά τα πράγματα μεταξύ μας».

Κούνησε το κεφάλι, και η θλίψη που είδα στο βλέμμα του μ' έκανε να νιώσω ένα κέντρισμα ενοχής στο στήθος μου. «Εγώ νόμιζα ότι είχαμε κάτι σοβαρό. Είχα αρχίσει να κάνω οικονομίες για δαχτυλίδι».